

El Canal, cinc anys perdent el temps *Dani Chicano*

Després d'aproximadament cinc anys de marejar la perdiu, els polítics ja s'han posat d'acord, o no, i el Centre d'Arts Escèniques de Salt i Girona, El Canal, ja té una personalitat jurídica: un consorci. Celebrem-ho, toquin timbales i campanes, i sortim al carrer a proclamar la bona nova. La pregunta és: aquests cinc anys, què han estat fent, que els ha costat tant a tots plegats? Doncs bé, aquests cinc anys, sobretot, han mirat de trobar un encaix, en aquesta personalitat jurídica, al Festival de Tardor de Catalunya, Temporada Alta, quelcom que no han aconseguit, de manera que l'objectiu principal, cinc anys després, no ha estat assolit. Temporada Alta, una iniciativa privada -aquest és el principal obstacle per a la seva integració al conglomerat El Canal-, cal recordar-ho, sorgida del si de la saltenca Bitó Produccions, estarà vinculat a El Canal a través d'un conveni que, depenent de les clàusules, establirà fins a quin punt un agent o l'altre poden decidir unilateralment, o de mutu acord, un bon dia, que els seus camins es separen. Durant aquests cinc anys l'escenari també ha anat canviant i s'han hagut d'escatir més qüestions, com per exemple, qui dirigiria l'ens que s'havia de crear -fundació o consorci-, un aspecte que en principi, amb Joan Manel Tresserras a la conselleria, quedava clar: era el Departament de Cultura qui portaria la veu cantant, ja que és la Generalitat qui aporta més diners. Però amb l'entrada de CiU i "els millors" al govern, amb el conseller de la cultura barcelonina Ferran Mascarell al capdavant, s'han dictat ordres estrictes de no crear ni entrar en cap organisme nou, de manera que el control se l'havien de disputar els ajuntaments

de Salt i Girona, amb la Diputació de Girona d'espectador. Salt gestiona El Canal per delegació des de la seva creació, l'any 2007, però està clar que la tasca supera la seva capacitat de gestió, per una simple qüestió de dimensió. De fet, el gestiona Salt perquè la seu física d'El Canal, que ja s'hauria d'haver inaugurat -la inauguració tindrà lloc en la propera edició de Temporada Alta-, se situa a la Factoria Cultural de la Coma Cros, després d'una altra mena de lluita absurda amb Girona per veure

qui es quedava amb els dos centres de creació artística de la Generalitat que estaven en disputa: el d'arts escèniques i el d'art contemporani. La capital, seguint una tàctica absolutament equivocada, contra qualsevol intenció de fomentar l'equilibri territorial -de fet, Girona, insolidària i egoista per naturalesa, sempre ha viscut donant l'esquena al veí, i part dels problemes d'aquest provenen d'aquesta actitud-, va lluitar primer perquè la seu dels dos centres fos

per a ella, però va haver de decidir i es va equivocar per segona vegada perquè, malgrat que la referència eren les arts escèniques i la ciutat era coneguda sobretot per Temporada Alta, va triar que al seu municipi s'hi situés la seu del controvertit Bòlit, un centre d'art contemporani -matèria predilecta de la regidora del moment, Lluïsa Faxedas (PSC)- que s'ha demostrat que té una incidència escassa en la vida artística i cultural tant de les comarques, com del país. Els convergents gironins desmunten actualment el Bòlit peça a peça, deixant-lo morir d'inanició, convertint-lo en un cadàver cultural, en comptes d'aplicar noves directrius, que és el que faria algú que tingués un projecte. Han aturat la construcció de la nova seu -un dispendi de 4,5 milions d'euros- apel·lant al mal moment econòmic, un pas lògic, però esperaran que el centre s'enfonsi del tot, per reinventar-lo a la seva manera, és a dir, novament, sense cap idea de què volen que sigui al cap d'uns anys, sense cap projecte més enllà que afavorir personatges de la seva corda, independentment de la seva vàlua artística.

Tornant a la disputa pel control d'El Canal, el fet que en els dos ajuntaments hi hagi el mateix color polític, CiU -l'alcalde de Salt, Jaume Torramadé, a més, és el president de la Diputació de Girona-, no ha facilitat l'entesa. Tot i això, tal com va anunciar en el ple l'alcalde gironí, Carles Puigdemont, Salt tindrà, literalment, el control d'El Canal i "dret a veto", mentre que Girona també tindrà "dret a veto" a Temporada Alta, una expressió que deu haver fet molta gràcia a Bitó Produccions. La Conselleria de Cultura diu que la Generalitat hi posarà la major

part dels diners, però que s'assegura "mecanismes d'intervenció", mentre que la Diputació de Girona, que en el sùmmum de l'absurditat té més miraments amb el festival de teatre amateur que organitza (Fitag), una mediocritat en la qual ha enterrat els darrers 8 anys 1,15 milions d'euros, que no pas amb el festival de referència del país, s'ho mira. La part privada, Bitò, ha conservat els drets que tenia sobre Temporada Alta, dirigit per Salvador Sunyer, que fins ara ha estat director en pròrroga d'El Canal, i si Bitò qualsevol dia decideix que a Temporada Alta no li convé la línia d'El Canal, se'n separa, malgrat que molt previsiblement perdi les aportacions de les institucions. Però com a mínim conserva aquesta llibertat de decisió. Això, però, no deu preocupar gaire l'ajuntament gironí, que treu i posa festivals sense gaires miraments, eliminant el Festival de Músiques Religioses i del Món, que ha estat substituït per tres cites: el cicle de concerts Nits de Clàssica, el Girona A Cappella Festival, pensat per fer lluir el Girona, Temps de Flors i atraure turistes a una ciutat d'aparador que sembla que és l'únic que els preocupa, i el Milestone, una iniciativa multidisciplinària, amb origen a Madrid, que inclou música, art urbà, gastronomia i pensament (sic).

Respecte d'El Canal, ara el consorci pot, o no, convocar concurs per a la gestió del centre, i el guanyador n'haurà de convocar un altre per a la direcció artística, o pot convocar només el de direcció artística, que ja es va anunciar

Hans was Heiri (Fotografia: © Mario del Curto)

que tindria caràcter "internacional". Això obre les portes de bat a bat a la substitució de Salvador Sunyer, que va dir que s'hi presentaria en funció del que assenyalessin les bases, per Àlex Rigola, que va deixar el Teatre Lliure la temporada passada, que és director resident d'El Canal i que dirigeix les arts escèniques de la Biennal de Venècia. Si això acabés així, Sunyer dirigiria Temporada Alta, i Rigola, a qui Sunyer va apadrinar a l'inici de la seva carrera i al qual sempre ha donat suport, dirigiria El Canal. Això, si no és que en tot aquest entramat -faig una mica de ficció, en sóc conscient, però ja no m'estranyaria res i miro de preveure totes les possibilitats-, els detractors del director de Temporada Alta, que en té -sobretot per motius polítics, és a dir sectarisme, perquè en l'aspecte artístic hi ha força una-

nimitat a lloar la seva tasca-, i alguns amb força poder de decisió, no forcen l'entrada a aquest escenari de satèl·lits aduladors i llepaculs que, segons com vagin les enquestes, celebren les victòries dels partits polítics en les conteses electorals a la mateixa seu de la força guanyadora per, quatre anys després, veient que no pinta bé per a qui t'ha mantingut fins ara i calculant que es produirà alternança al poder, canviar de jaqueta matusserament i fer una lloança a l'empenta, joventut i proximitat del candidat favorit. Tot podria ser, i això, amb tota probabilitat, provocaria el trencament de la relació entre El Canal, que presenta un balanç artístic més que positiu des que es va posar en funcionament, i Temporada Alta, un efecte que potser ja interessa a uns quants.

UNA TEMPORADA PROMETEDORA

El Canal va presentar la temporada 2012-2013 i aquesta és prometedora. Un bon nombre d'espectacles de creació, de text, de gest, dansa, musicals i coproduccions internacionals, per complir amb els objectius del seu pla director de suport a l'autoria catalana i la seva internacionalització, a més d'arribar a un públic ampli. El director resident Àlex Ri-

gola presentarà dos espectacles, una adaptació de *Macbeth* (Shakespeare), després del *Coriolà*, del mateix autor, amb una forçada lectura únicament política, i *Bingo*, un espectacle en què la banda sonora serà la "cançión melódica" espanyola dels seixanta. El pallasso Pere Hosta i el realitzador audiovisual Isaki Lacuesta, un gironí i un banyolí, s'han aliat per